

В публичния живот на Германия съществува една смела личност, която неуморно предупреждава: **"Вашата толерантност вкарва всички ни в беда!" Това са думи на социоложката от турски произход Неджла Келек.**

С тях тя се обръща към винаги и всичко разбиращите "мултикулти-хуманистите". Онези, които проявяват разбиране дори за браковете с малолетни и които обясняват "вноса" на невести в Германия от родината им с особеностите на културните традиции на мигрантите. Едва когато младата брачна двойка се появи в някоя немска служба по гражданското състояние за да регистрира сключения в чужбина брак и чиновникът забележи, че булката няма и 12 години, се намесва прокуратурата. На нея тепърва ѝ предстои да изяснява валидността в Германия на брак, сключен да речем в провинция Тракия, част от която днес влиза както в Гърция така и в ЕС, но в която за такива случаи продължава да важи ислямски закон от 1914 г., когато цяла Тракия е все още част от Османската империя.

Тъй стигаме до въпроса на въпросите днес: Какво може да допуска една либерална, толерантна демокрация и какво трябва да забранява? В хоризонтално организирани общества, в които вегетарианци и канибали дискутират на равнопоставена основа за предимствата и недостатъците на своите режими на хранене и в които на всяка жена е позволено сама да решава дали иска да облече бурка или предпочита бикини, в общества, в които понятия като "добро" и "лошо", "правилно" и "погрешно" са подменени с "различно", "мултикултурно" и "релативно" горният безобидно звучащ въпрос се превръща в квадратурата на кръга.

Толерантността изисква да се приемат и екстремни възгледи. Част от мултикултурния репертоар са и монокултурите, които се отличават с това, че ако имаха власт, не биха търпели друга култура около себе си.

"Отличителният белег на либералните, светски общества трябва да бъде уважението към различните култури, включително към традиционалистките, религиозни култури - дори към нетолерантните сред тях", пише Ноа Фелдман, доктор на ислямските науки и професор по право в Харвард.

Вън от елитните академични среди обаче, самият здрав разумът налага да не предоставяме на подобни култури правото да се ширят и развиват. Ако пък стесняваме все повече и повече границите на допустимото може да задушим до смърт обществото, което уж искаме да пазим. От друга страна една тотална демокрация ще колабира по същия начин, по който би рухнал градският транспорт, ако всички, които притежават

кола решат да я ползват в едно и също време.

До къде би водила подобна практика може да се види в интернет форумите (вклч. и в тукашния - бел. прев.), където всеки идиот, който не прави разлика между "образуване" и "образование", но умее да натиска клавишите на компютъра, има не само собствено мнение, но може и да го разпространява. Отмяната на привилегии, като например достъпа до публичност, не води автоматично до демократизация на обществения дискурс, а до свеждането му на нивото на неграмотността.

Култура е, когато отсечете главата на съседа си и от нея направите ваза

Горният процес се ускорява от егализирането (приравняването - бел. прев.) на отделните култури за сметка на цивилизацията. Култура е, да отсечеш главата на съседа си и от нея направиш ваза. Цивилизация е, когато за това деяние те вкарат в затвора и никога вече не излезеш от него. Но докато понятия като "култура" и "мултикултура" са днес на висока почит, "цивилизацията" е подложена на презрение, защото тя отменя културните различия и ги заменя с цивилизаторска дисциплина. Докато "произходът от дадена култура" се използва много често като смекчаващо вината обстоятелство, цивилизационният прогрес установява по същество задължителни за всички правила. Без значение дали сте за селянин от Анадола или философ от бреговете на Рейн, не ви се полага нито снизхождение, нито предимство заради произхода, ако посегнете на щерка си. Затова и не може да съществува понятие "мултицивилизационен". Има само "мултикултурен".

Това обстоятелство върши работа на странстващи проповедници, приказващи глупости и страстно почитани заради това. В разговор с изтъкнат немски журналист Далай Лама заяви: "Без нас хората, Земята би се чувствала много по-добре. Човекът е най-големият вредител на Земята. Без хората, на Земята не би имало и войни, както и оръжия за масово унищожение, които заплашват целия живот на планетата..." Тук мъдрият Далай Лама дълго и сърдечно се посмя на своята шега, която изрече с пълната си сериозност.

В началото на 2003 година популярният социално ангажиран немски певец Константин Векер посети Ирак "за да се ангажира със символичен знак" срещу предстоящата интервенция на Съюзниците. Нещо, което тогава вършеха мнозина, не проявявали никакъв интерес към каквито и да е знаци през 23-те години властване на Садам Хюсеин. На нашия певец много му харесало в иракската столица: "В Багдад цари пълна забрана на мобилните телефони, а по улиците не си смазан от вездесъщата реклама", събщи той възхитен на родната публика. След завръщането си в Германия този бард каза, че го влече обратно към Багдад, защото "...ние тук на Запад сме безнадеждно обременени от незначителни неща, а там, в Багдад видях живот, концентриран върху истински значимото..."

Толерантността към предполагаемо по-слабия често пъти е свързана с възхищение от финалните и тоталитарни решения. Земята би била по-щастлива без хората, по улиците на Багдад не ви смазва рекламата, (най-много да ви смаже от бой някой от джелатите на Садам). А на хоризонта ви очаква зарята на истинския живот, концентриран до най-насъщно важното.

Същите хора, които не биха издържали в бунгалото си на Маледивите без климатик и един ден, които пият само преварена вода и могат със завързани очи да ви различат сирене Crottin de Chavignol от Chaubichou du Poitu само по миризмата, същите тези наши съвременници се прехласват пред очарованието на дивата, елементарна простота. За тях фундаменталистите са хора, които "все още знаят какво са идеали", които "не се боят от нищо, докато ние пълним гащи щом полицията ни засече на жълт светофар". С такива мотиви се обяснява проклятието на чистата толерантност.

Може би някой си спомня служителката на British Airways, на която през октомври 2006 г. администрацията на компанията забрани малко сребърно кръстче, окачено на врата ѝ. Правилата за униформата на ВА предписвали носенето на религиозни символи да става под униформата, невидими за клиентите. Жената отказа да се подчини и бе уволнена. Не ѝ помогна и аргументът, че мюсюлманските ѝ колежки от авиолинията необезпокоявано носят на работа фереджета - видими за всички клиенти. Отговорено ѝ бе, че това е съвсем друг случай, че това са "символи, които не могат да се скрият под униформата".

"Мохамед" вместо "Джек"

Толерантността към фундаменталисткия начин на живот и неговите символи е най-напреднала във Великобритания. Това е свързано и с демографските изменения, които британците много добре осъзнават. Щом междувременно "Мохамед" измести "Джек" като най-популярно име сред новородените на Острова, е повече от разумно да се готвиш за бъдеще под знака на полумесеца и да подкрепяш въвеждането на Шариа като алтернативно право паралелно с британското. Така постъпи през 2008 г. главата на Англиканската църква - Кентърберийският епископ. Той обоснова искането си с нуждата от "избягване на социални напрежения".

И британското правосъдие бърза да не изостане от духа на времето. В средата на юни 2008 г. ислямският проповедник Абу Катада бе освободен от депортационния изолатор като му бяха наложени следните строги ограничения: да носи електронна маркировка за местоположение, да напуска къщата си в луксозен лондонски квартал за не повече от 2 часа на ден, да не ползва джиесем или компютър за достъп до интернет. Съдът формено забрани на проповедника "да влиза във връзка с Осама бин Ладен". Абу Катада се смята за посланик в Европа на именития терорист.

Предисторията на този йорданец е показателна. Той влиза в Англия през 1993 г. с фалшив паспорт на Емиратствата и е признат година по-късно за политически бежанец. Бързо се прославя в ислямската общност на Острова като проповедник и произносител на присъди (фатуа), които позволяват убиването на осъдени от него гяури. Когато е арестуван през 2001 г. по подозрение в подготовка на бомбен атентат, у него намират 170.000 паунда в брой. Освободен е по липса на доказателства, укрива се, отново е арестуван през 2002 г. по подозрение, че е подготвял нападенията на 9/11 и пак е освободен през 2005 г.

Странната самоомраза на Запада

Тъй като междувременно е осъден задочно в Йордания за участие в терористични

атентати, британските власти го вкарват в депортационния изолатор, откъдето 3 години по-късно го освобождава правосъдието на Нейно величество, както споменахме по-горе. Според съдията, Абу Катада нямал шанс за "справедлив процес" в Йордания, а показанията срещу него там може би били изтръгнати след изтезания. Абу Катада получи право да се върне при жена си и децата си, а други 11 екстремисти, задържани в британските затвори сега се позовават на неговия прецедент.

Но това не е всичко. Абу Катада, който никога през живота си не е работил и не е плащал данъци, получава от социалната каса инвалидна пенсия от 8 000 паунда годишно заради болки в гърба, които не му позволявали да си търси работа. Това е минимално допълнение към 45-те хиляди паунда, които получава жена му под формата на пари за безработица, детски надбавки и жилищна помощ, за да може семейството да си позволи живота в къща на стойност 800 000 паунда в луксозния лондонски квартал Уестенд. Няма как, такава толерантност спрямо предполагаеми терористи е задължителна, за да не се наруши някой принцип на правовата държава.

По същото време, когато британският съд освобождава Абу Катада, тъй като се съмнява в принципите на йорданското правосъдие, стана известно, че ислямска групировка, наречена "Обединени вестноосци на Аллах" е подала жалба пред йордански съд срещу Геерт Вилдерс, холандския т.н. "десен популист" и продуцент на филма "Фитна". В него той описва художествено и впечатляващо насилието над жената в ислямските култури, основаващо се на Корана. Съдът вече допусна жалбата за разглеждане и тъй като Геерт Вилдерс едва ли ще последва доброволно призовката за съд в Аман, може да очакваме по иск на йорданските власти Интерпол да се заеме с издирването му.

"Обединените вестноосци на Аллах" призоваха и към бойкот на холандски фирми. Две от тях "Zwanenburg" (месни консерви) и "Friesland Foods" (сирене), побързаха да публикуват в йорданските вестници обяви, с които се дистанцират от Вилдерс и от неговия филм "Фитна". Говорител на "Обединените вестноосци на Аллах" обаче веднага вдигна мизата: това не било достатъчно, фирмите трябвало да се извинят с обяви и в холандската преса...

Ще кажете - хубава история, нагледна и в същото време страховита. Пред очите ни на либералното общество му извиват ръцете с неговите собствени инструменти. Свидетели сме как то загива поради собствената толерантност. Но защо става така? Какво кара британците - и все още малко по-умерено и германците, и французите, и холандците - да подпалват сами покрива над главата си, да опожаряват сами къщурката, в която са се устроили така уютно?

Можем наистина само да гадаем за отговора на този въпрос. Но тъй като дори икономиката, а и психоанализата са спекулативни науки, чиито представители, могат винаги постфактум да ви направят най-точните прогнози, ще опитам да дам и аз едно обосновано спекулативно обяснение.

Толерантността е менителница без покритие с бъдещо действие, оферта към

победителя на утрешния ден: Днес аз те толерирам благородно, запомни това добре и утре, когато властта е твоя, да ме пощадиш и ти.

Всичко се подчинява на утопията за тоталния мир

В такъв начин на мислене няма нищо ново. Лозунгът "lieber rot als tot" ("по-добре червени, отколкото мъртви" - бел. прев.) на западното движение за мир по време на Студената война бе израз на същите настроения. Това бе основата и на искането, Западът да се разоръжи едностранно. Всичко се подчиняваше на утопията за тоталния мир. Който си позволяваше да критикува всекидневната деспотия бе не само класов враг, не, той бе и опасност за световния мир и трябваше да бъде неутрализиран. Ето защо в страните на реално съществуващия социализъм най-важната цел бе "мирът", а не "свободата".

Мир се постига относително лесно. Най-лесно това става чрез потисничество. И в Третия райх, и в СССР можеше човек да си живее мирно живота. Свободата обаче трябва да бъде извоювана, при нужда използвайки и насилие. Какво виждаме днес? След като се оказва невъзможно да бъде отклонен Иран от неговия атомен курс, се призовава Израел да даде пример и прояви едностранно ядрено въздържание. Защо пък да не обмислим идеята да се премахне и полицията, та с добър пример да впечатлим злодеите и победим престъпността?

Има и втори източник на криворазбраната толерантност към тоталитарното начало: Неудобството - не, не на културата, за което пише Зигмунд Фройд, а неудобството на цивилизацията. Тя ни налага ограничения, тя ни възпира да дадем воля на варварина вътре в нас. Толерантността противоречи на човешката природа, така както ѝ противоречи актът на разделяне на плячката.

Човек го върши само, когато може да разчита, че това ще му донесе определено предимство. За едни толерантността е инвестиция, която някой ден ще се изплати, за други тя е средство за постигане на цел: след като Маркс, Ленин, Сталин, Мао и Улрике Майнхоф не успяха да прекроят обществото по "наш" тертип, може пък това да се удаде на Осама бин Ладен и на Махмуд Ахмадинежад. Заканите на иранския президент не се възприемат като нещо заплашително, защото той изразява в слово надеждите на фрустрираните и неудачниците копнеещи за съвременен Робин Худ, който да осъществи вместо тях всичките им мечтания за грозно отмъщение. Не от всекиго става Че Гевара или поне Оскар Лафонтен. На повечето им е нужен някой, който вместо тях да поведе битката и да си го изкара на цялото общество.

"Започва да прозира една странна самоомраза на Запада, в която има нещо патологично. Западът се стреми похвално да се отвори изцяло и прояви разбиране за чужди ценности, но у него няма вече обич към самия себе си."

Тези думи писа папа Бенедикт XVI, когато още се наричаше само Йозеф кардинал Рацингер.

Превод и бележка: Милен Радев